

Laajan kokemuksensa perusteella Markku Villikalla on sanottavaa monista maanmittausta koskevista aiheista.

Markku Villikka työskenteli FIG-uransa aikana yhteensä viiden eri presidentin kanssa, kuvassa yleiskokouksessa Sydneyssä 2010 yhdessä silloisen presidentin tanskalaisen Stig Enemarkin kanssa.

Monen menon ja mantereen Markku

Haastattelu: Pekka Lehtonen

LUULIN TUNTEVANI MARKKU VILLIKAN aika hyvin, pohdin astellessani tapaamiseemme Kiasman kahvilaan. Markku oli sanonut sen olevan hänen persoonaansa käypäinen paikka. Tiesin, että Markku on kulttuurinharrastaja ja jäänyt pitkäaikaisesta FIG:n (*International Federation of Surveyors*, Kansainvälinen maanmittausinsinöörien liitto) toiminnanjohtajan tehtävästä työkyvyttömyyseläkkeelle tänä vuonna hyvinkin monipuolisen uran ja yli 14 vuoden FIG-työrupeaman jälkeen. Tiesin myöskin likimääräisesti syyn. Siinä istuivat mies ja vieressä rollaattori, mutta se aktiivisuus ja henkinen voima, jotka hänestä huokuivat tässäkin keskustelussa, ylittivät sen paljon, jonka luulin jo tuntevani.

Markku on ollut sairauslomalla ja kesästä 2013 alkaen työkyvyttömyyseläkkeellä. Kaksi harvinaista sairautta ovat jättäneet jälkensä ja haittaavat liikkumista sekä arkiaskareita. Markku on nyt innostunut sosiaalisesta mediasta ja alkanut kirjoittaa blogeja kulttuurista ja maanmittauksesta. Laajan kokemuksensa perus-

teella hänellä on sanottavaa monista maanmittausta koskevista aiheista.

PESUNKESTÄVÄ MAANKÄYTÖN SUUNNITTELIJA

Markku opiskeli vuosina 1977–1983 ja oli samalla työssä, ensin Suunnittelukeskuksen Tampereen toimistossa lähinnä rantayleiskaavojen suunnittelijana ja sitten Turun toimistossa, jossa hän vastasi yleiskaavoista projektipäällikkönä.

Hänet valittiin Oriveden kaupungin ensimmäiseksi kaavoitusinsinööriksi vuonna 1986, mistä hän siirtyi Hollolan suunnittelujohtajaksi vuonna 1989. Siellä kului 10 vuotta, minkä jälkeen FIG:n tehtävät veivät mukanaan päätömisesti.

Markku kuului kaavoitusinsinöörien veljespiiriin ytimeen. Silloin maanmittareita oli paljon ja näkyvästi yrityksissä, kunnissa ja Maanmittauslaitoksessakin. Hän oli perustamassa *Suomen Kaavoitusinsinöörien yhdistystä*, toimi siinä sihteerinä sekä hallituksessa ja sitä

tietä johdattui *Maanmittausinsinöörien Liiton* hallitukseen vuonna 1988 ja puheenjohtajaksi vuosina 1995–98.

Markku toimi *Maankäyttö*-lehden toimittajana vuodesta 1991 alkaen ja sittemmin myös lehden päätoimittajana. Lehden tilanne oli kriisiytynyt ja ryhmä **Tapio Toropainen**, **Raimo Vajavaara**, **Veijo Lievonen** ja **Markku Villikka** pohtivat lehden tulevaisuutta. Lievonen ryhtyi päätoimittajaksi ja Markku lupautui toimittajaksi. Siitä ajan kanssa sitten Markusta tuli päätoimittaja, missä tehtävässä hän jatkoi vuoteen 2000 asti. "Kirjoittamisesta voi kiinnostua", Markku sanoo. Se on näkynyt lehdessä myöhemminkin, kun Markku on kirjoittanut omaa, ajassa liikkuvaa ja terävästi havainnoivaa kolumnipalstaansa.

Jo Oriveden aikoina, vuonna 1988, Markusta tuli Suomen edustaja FIG:n kaavoituskomissiossa. Markku kiittelee **Timo Linkola** sekä tuonaikaisia esimiehiään, jotka suhtautuivat myönteisesti ammatilliseen harrastukseen. Kun FIG:n kongressi pidettiin vuonna 1990 Suomessa, Markku valittiin järjestön kaavoituskomission (Spatial Planning and Development) varapuheenjohtajaksi ja siitä FIG:n käytäntöä noudattaen neljän vuoden kuluttua komission puheenjohtajaksi. Kannattaa mainita, että tuohon aikaan Suomella oli suuri rooli FIG:ssä **Juha Talvitien** johdolla, joka toimi FIG:n presidenttinä 1988–1991.

Suuri osa FIG:n johtajan työstä oli yhteistyötä eri jäsenliittojen kanssa sekä konferenssien valmistelua. Tässä valmistellaan Marokossa vuonna 2011 Working Weekia, joka pidettiin viime keväänä Nigeriassa. Kuvassa on mukana myös FIG:n presidentti Teo CheeHai (keskellä).

KANSAINVÄLISEN URAN HUIPENNUS:

FIG:N JOHTAJA

Vuoden 1999 alusta FIG:lle perustettiin pysyvä toimisto ja päätoiminen johtajan (FIG Director) posti, johon Markku valittiin ja jossa hän jatkoikin viime kesäkuun loppuun.

Aikaisemmin FIG:n hallinto ja kongressijärjestelyt kiersivät maasta maahan käsi kädessä. Kongressipaikka ja hallinto olivat kytköksissä. Markun aikana hallinto ja kongressijärjestelyt eriytettiin toisistaan. Se avasi pienemmillekin maille mahdollisuuden aktiivitoimintaan. Pysyvä toimisto, joka järjestettiin Kööpenhaminaan, lisäsi resursseja. Jäsenmaiden määrää kasvatettiin järjestelmällisesti. Alkuaanhan jäsenmaita oli lähinnä Euroopasta. Tällä hetkellä FIG:ssä on edustettuna yli 130 maata maailman noin 200 valtiosta. Suurin puuttuvista on Intia, minkä lisäksi ulkopuolella on joitakin ranskankielisen Afrikan köyhiä maita sekä pieniä saarivaltioita, samoin entisen Neuvostoliiton keskiaasialaisia valtioita. Joillekin valtioille kielikysymys on esteenä liittymiselle ja joissain maissa ammattikunta on varsin pieni tai jopa puuttuu kokonaan.

"FIG:n toiminta alkoi jo vuonna 1878", Markku muistuttaa. "Tuolloin jäsenmaat koostuivat muutamasta Euroopan ydinvaltiosta. Asemaa osoittaa, että Englannin kuningas otti vastaan kongressin osanottajat vielä 1936."

FIG ON YLEISHYÖDYLLINEN SILTA VERKOSTOITUMISEEN

Viimeisten 15 vuoden aikana yhteyksiä kehitettiin esimerkiksi YK:n alaisiin järjestöihin, kuten YK:n asuinympäristöjärjestöön (UN-Habitat) ja maatalosjärjestöön (FAO) sekä Maailmanpankkiin. Aluksi oli kysymys tunnettuuden lisäämisestä mutta sittemmin FIG:lle on vakiintunut asiantuntijarooli, joka on erityisen vahva

maanomistukseen ja maakysymyksiin liittyvissä asioissa (land management). Nykyään tunnustetaan, ettei esimerkiksi elintarvikeongelmia pystytä ratkomaan ilman maanhallinnan asiallista järjestämistä ja omistuksen jonkinmoista rekisteröintiä. Nämä asiat ovatkin korkealla FAO:n ja UN-Habitatin agendalla ja FIG edustaa siinä keskeistä asiantuntemusta.

YK-yhteyksien rakentaminen alkoi jo Juha Talvitien kaudella. FIG-presidenttien rooli näissä yhteyksissä onkin keskeinen, mutta Markunkin hankkeet veivät maailmankierroksille (mm. New Yorkiin, Nairobiin, Roomaan sekä YK:n suuriin maailmankongresseihin, kuten Habitat-kongressiin). Kaikkiaan hän ehti kiertää lähes 70 maassa FIG-uransa aikana.

Toinen keskeinen alue FIG:n toiminnassa ovat tekniset innovaatiot ja etenkin GPS/GNSS, GIS ja paikkatiedot sekä toisaalta arviointi, mutta näillä alueilla toimii mylös muita kansainvälisiä liittoja kuten IAG, ICA ja ISPRS.

Yksittäisten jäsenten kannalta FIG on näkyvimmin esillä konferenssien sekä kokousten järjestäjänä sekä ammatillisten julkaisujen tuottajana. FIG-julkaisut ovat toimintalinjoja määrittäviä linjapapereita, jotka koskevat mm. maanomistusta, ympäristöä, kestävästä kehitystä jne. sekä ammatillisia ohjeita eri sektoreille etiikasta lähtien.

FIG:n rahoitus perustuu pääosin jäsenmaksuihin, joiden suuruus riippuu kunkin jäsenliiton jäsenmäärästä. Köyhät maat selviävät puolta pienemmällä jäsenmaksulla. Suomen liitot maksavat jäsenmaksua 4,5 euroa jäsentä kohti. Toinen tulonlähde ovat kongressit ja seminaarit ja kolmas pienehkö mutta kasvava projektirahoitus, jota tehdään mm. YK:n kanssa.

Kenties näkyvin toimintakokonaisuus ovat kongressit, konferenssit kuten vuotuinen Working Week, kokoukset sekä seminaarit. Kongressi järjestetään joka neljäs vuosi, mutta ero vuotuisiin konferensseihin on nykyisin varsin pieni.

Tavalliselle jäsenelle näkyvimpiä tuotoksia ovat kokoukset ja julkaisut. Kritiikkiä syntyy helposti varsinkin niissä maissa, joista ei osallistuta aktiivisesti tilaisuuksiin ja joissa ei raportoida FIG:n toiminnasta ja tapahtumista aktiivisesti jäsenistölle. Esimerkiksi konferenssien esitelmät paljon muun aineiston lisäksi ovat vapaasti saatavilla Internetissä.

FIG:n lisäksi Markku ehti toimia myös Euroopan maanmittariunion CLGE:n pääsihteerinä 1997–98 ennen siirtymistään FIG:n palvelukseen.

KANSAINVÄLISEN TOIMINNAN MERKITYKSESTÄ

Markun mielestä kansainvälisen toiminnan merkitys jakaantuu kahtia: vanhempi ikäpolvi, joka ei paljoa matkustellut, sai kongressien kautta mahdollisuuden verkostoitumiseen ja lisämausteina ideoita työhön. Nyt tietoja saa netistä, mutta se ei korvaa henkilökohtaisia kontakteja.

Nykyään opiskellaan ulkomailla, ollaan opiskelijavaihdossa tai harjoittelijoina. Kongressit tarjoavat edelleen mahdollisuuden kehittää esiintymistaitoja ja sen ohella ammatillista yhteistyöverkkoa, minkä merkitystä ei voi ylikorostaa. Näin saa ideoita omassa työssä hyödynnettäväksi. Esimerkiksi lainsäädännöt tai kaavoituskäytännöt, kuten osallistuminen ja luonnonolojen palauttaminen, olivat asioita, joihin Markku törmäsi ulkomailla ja joista sai ideoita Suomessa sovellettavaksi.

Toinen asia on henkisen ilmapiirin avartaminen, joka on arvo sinänsä. Se, että kiinnostuu muun maailman asioista, esimerkiksi

FIG:n presidentti Teo CheeHai luovuttaa FIG:n kunniajäsenyyttä koskevan diplomin Markku Villikalle. Villikka ehti lähes viidentoista FIG-vuotensa aikana työskennellä viiden eri hallituksen kanssa.

siitä, että Afrikka nousee jaloilleen, ei ole euroissa arvotettavissa.

Kansainvälinen toiminta avaa mahdollisuuksia myös asiantuntijaviennille. Sitä ei meillä ole käytetty täysimääräisesti hyväksi. Osin se johtuu nurkkapatriotismista: ei löydy halukkaita ulkomaanprojekteihin.

Törmäämme toistuvasti Markun ajatukseen: kansainvälisestä toiminnasta voi hyötyä vain olemalla itse aktiivinen.

NUORET JA AMMATILLINEN JÄRJESTÖTOIMINTA

Markku pitää nuorten osallistumista kansainväliseen toimintaan tärkeänä ja hämmästelee, kuinka vähän suomalaisia on mukana. Kustannukset ovat tietysti yksi tekijä. Nuorten kokouksia on FIG:ssä järjestetty erikseen mutta myös virallisten kokousten yhteydessä. Nuorille tarjotaan mahdollisuus keskinäisiin keskusteluihin sekä yhteiseen ohjelmaan. Usein nuoret, esimerkiksi jatko-opiskelijat, haluavat esitellä tutkimuksia myös laajemmalle joukolle. Nuorten maanmittareiden verkosto, joka toimii myös netissä, on saanut suuren suosion ja sille on nyt perustettu Facebookiin kotimainen vastine.

”Järjestöjen tulisi ottaa kaikki hyöty vuonna 2017 pidettävästä FIG-konferenssista.”

Markku Villikka tunnetaan laajasti kulttuuria harrastavana ja siitä kirjoittavana henkilönä.

Suomalaisten osallistuminen kansainvälisiin kokouksiin on koko ajan vähentynyt. Nykyisin esimerkiksi pohjoismaisiin kongresseihin osallistuvat vain viralliset edustajat. Kustannuksia on pyritty alentamaan esimerkiksi etsimällä kohtuuhintaista majoitusta.

Kansainvälistä toiminnan kalleutta arvostelevien on syytä muistaa, että FIG:n Helsingin kongressin tuotoista muodostettiin rahasto, josta on jo 25 vuotta avustettu suomalaisten matkoja FIG-yhteyksissä. Erityisesti nuoremmat esiintyjät voivat saada tukea. Toki valtaosan matkakustannuksista maksavat työnantajat, siksi suuri osa osanottajista on valtiolta ja korkeakouluista, joissa kansainvälinen yhteistyö on välttämätöntä.

KONGRESSIT AKTIIVOIVAT

"Pohjoismaisten kongressien konseptia olisi pitänyt muuttaa jo aikaa sitten", Markku arvioi. "Perinteinen perheiden yhteinen kesäretkeilymalli ei enää vedä vaan ammatillisuutta tulisi painottaa kenties avoimen esitelmätarjonnan kautta. Yksi ongelma on tietysti kieli. Kun kansainväliset kongressit ja julkaisut ovat aina englanniksi,

**"Pätevistä
kaavoittajista on
jatkuva pula."**

on etenkin suomalaisia nuoria vaikea saada esiintymään ruotsiksi. Kun nuori tutkija on tehnyt paperin johonkin kongressiin englanniksi, hän ei halua enää ryhtyä kääntämään ja esittämään sitä ruotsiksi. Kun ruotsin taito on yleisesti heikentynyt, on tanskan ja norjan ymmärtämisessä monella suuria vaikeuksia."

"Kun MIL ja MAKLI yhdessä Maanmittauslaitoksen kanssa havaitsivat itsenäisyyden 100-vuotisjuhlavuodeksi 2017 FIG:n Working Weekia, olisi se oivallinen tilaisuus saada uusia aktiiveja mukaan. Se tarjoaa myös mahdollisuuden vetää nuoria MIL:n toimintaan yleisemminkin ja toisaalta johdattaa kansainvälisyyteen."

"Esimerkiksi FIG:n kongressi vuonna 1990 nosti aktiivisuutta Suomessa. Suomalaisilla oli sen jälkeen pitkään edustus komisiopuheenjohtajistossa (**Henrik Haggrén, Kirsi Virrantaus, Kauko Viitanen**) ja eri komissioissa. Pohjoismaiden pitkä ketju FIG:n johtajistossa katkeaa nyt, sillä seuraavana neljänä vuotena ei pohjoismaista ole yhtään edustajaa komissioiden johdossa."

SUOMALAINEN "LAND MANAGEMENT"

Puhumme land managementin tärkeydestä ja siitä, millä tasolla Suomessa ollaan. Emmekö ole rekisteröintiä ja tekniikkaa lukuun ottamatta asenteellinen kehitysmaa? Esimerkiksi asuntojen hinnat ovat järkyttävät.

"Suomen kiinteistönmuodostus ja -rekisteröintijärjestelmä kestävät hyvin kansainvälisen vertailun ja niistä olisi opittavaa monille muille maille. Erityisesti Maanmittauslaitoksen aktiivinen ote viime

”FIG:n Working Week 2017 Suomessa – tilaisuus saada uusia aktiiveja ja nuoria mukaan.”

vuosina on syytä panna merkille. Sekä rekisteröinnin kokoaminen yksiin käsiin että panostus internetpalveluihin ja asiakaslähtöisyys ovat olleet oikeita ratkaisuja. Missä Suomi on onnistunut huonommin, on tontti- ja asuntopoliittika. Tonttien ja asuntojen hinnat ovat meillä korkeat verrattuna moniin muihin maihin. Tähän on monia syitä, joista osaan voimme vaikuttaa poliittisin päätöksin. Suomessa on suosittu omistusasumista verotuksen ja talouspolitiikan keinoin, kun monissa Euroopan maissa vuokra-asuminen on samanarvoista omistusasumisen kanssa. Omistusasumisen suuri määrä on osaltaan synynä työvoiman liikkuvuuden vähäisyyteen.”

”Ehkä suurin ero muihin maihin on Suomen alhainen kiinteistöverotus. Tämä on hämmästyttävää, koska kiinteistöjen verotus on ainoita varallisuuden kohteita, joita ei voi siirrellä maasta toiseen. Maapolitiikkaa koskeva lainsäädäntö on meillä kunnossa, mutta puuttuu poliittista tahtoa sen käyttämiseen. Toki on sanottava, että pohjoismaisen päätöksenteon avoimuudella ja demokraattisuudella on suuri arvo, joka puuttuu useimmissa maissa. Siellä suuria rakennuskohteita voidaan toteuttaa huomattavasti Suomea ’sutjakammin”.

KOULUTUKSESTA

Maanmittauksen korkeakoulutasolla on meneillään huomattava mylläys. Kyselen Markulta, kuinka tämä sattuu kansainvälisiin virtauksiin. Luuletko, että maanmittari ammattina häviää, mitä siitä on seurauksia alan toiminnalle, asiantuntemuksen kokoamiselle tarpeellisiksi kokonaisuuksiksi (esim. kuntien tarvitsemat asiantuntijat, erityisesti kaavoitusinsinööri). Säilyykö ammatti-identiteetti vai onko tarpeenkaan? Miltä kuulostavat toimitusmaisteri tai maankäyttömaisteri?

”Maanmittausalan koulutuksessa on meneillään suuria muutoksia, joista osa aiheutuu suoraan EU:n koulutuksen yhtenäistämistavoitteista. Osa johtuu omista kehittämistavoitteistamme ja tarpeista vastata muuttuneen maailman vaatimuksiin. Perinteisen laaja-alaisen maanmittauksen kannalta suuri periaatteellinen muutos on kiinteistöopetuksen ja geomatiikan sijoittuminen kandidaattitasolla eri sisääntoihin ja kandidaattiohjelmiin. Olen huolissani kiinteistötekniikan asemasta rakennetun ympäristön pääaineen sisällä, varsinkin pidemmällä aikavälillä. Maanmittareiden tulevaisuus kaavoittajina on todennäköisesti tulossa tiensä päähän vaikka maankäytön suunnittelu säilyykin maisteriohjelman pääaineena. Hyvää koulutusudistuksessa on se, että opiskelijalle annetaan yhä laajempi vapaus muokata yksilöllinen opinto-ohjelmansa. Tämä vastaa modernin yhteiskunnan tarpeita ja lisää akateemista vapautta. Seurauksena on valitettavasti se, että aiemmin kiinteät ammattikuntasiteet, maanmittarit mukaan lukien, menettävät merkityksensä. Jääkö enää riittävä yhteinen ammatillinen pohja, jotta maanmittareille ammattikuntana olisi tulevaisuus? Työnantajat pystyvät ratkaisemaan tarpeensa tarvittaessa omaa täsmäkoulutustansa lisäämällä. Tässä mielessä en ole huolissani esimerkiksi toimitus- tai kiinteistöinsinöörien saatavuudesta.”

AMMATILLINEN PROFIILI JA KESKUSTELU HÄMÄRTYVÄT

Markkua, vanhaa kaavoittajaa, harmittaa ammattikunnan asema kaavoituksessa. Aikaisemmin yhteiskunnallinen ajattelu ja keskustelu oli yleistä, nyt tilanne on lähes nolla. Koko maanmittarikaavoitus uhkaa hävitä: kiinteistöjalostus näyttää kiinnostavan.

Maanmittareita ei näy yleisessä keskustelussa **Pekka V. Virtasta** lukuun ottamatta. Sisäinen keskustelukin näyttää jäävän vesijättötasolle. Esimerkiksi Markku oli aikanaan pysyvänä asiantuntijana uutta rakennuslakia (MRL) valmisteltaessa. Nykyään ei enää ammattikunnan edustajia ole näihin kutsuttu.

”Kaavoitusinsinöörien kohdalla tilanne on huonompi, sillä kaavoitus kiinnostaa entistä vähemmän sekä arkkitehteja että insinöörejä. Vakava uhka on siinä, että 1970-luvulla syntynyt kaavoitusinsinöörien ammattikunta katoaa lähivuosina kokonaan. Pätevistä kaavoittajista on jatkuva pula, sillä harva on kiinnostunut poliittisesta pelistä, valituskierteistä ja hallinnollisesta rumbasta, jossa enemmän aikaa kuluu juridiikkaan kuin itse suunnitteluun. Tämä kehitys on surullista, sillä juuri maanmittarin monipuolinen koulutus on antanut erinomaiset lähtökohdat kuntien maankäytöstä vastaamiseen. Uusi maisteriohjelma tuskin antaa riittävää pätevyyttä laaja-alaisiin kuntakaavoittajan tehtäviin.”

”Maanmittarin ammattinimikkeestä ja tulevaisuudesta käydään vireää kansainvälistä keskustelua. Moni pitää maanmittari-nimitystä (surveyor) vanhanaikaisena ja tehtäviä huonosti kuvaavana. Toisaalta esimerkiksi Kanadassa, joka ensimmäisenä lanseerasi *geomatics*-käsitteen ammattinimikkeenä, on painetta palata perinteiseen maanmittari-nimikkeeseen. Maanmittarin arvostus ja identiteetti poikkeavat huomattavasti toisistaan kehitystalouksissa ja Euroopan ’valmiissa’ yhteiskunnissa. Kehitystalouksissa maanmittareille on suuri kysyntä ja heillä on suuri merkitys yhteiskunnan rakentamisessa. Euroopassa maanmittarin koulutuksen pirstoutuminen ja ammattikunnan hajautuminen asettaa suuria paineita ammatilliselle yhteenkuuluvuudelle. Tämä koskee myös alan järjestöjä. Monissa maissa ammatillista yhteenkuuluvuutta on haettu kokoomalla maankäyttöön liittyvät ammatit paikkatietoklusterin alle tai yhdistämällä voimat muiden insinöörialojen kanssa – mikä on ollut pohjoismaainen ratkaisu.”

AMMATTIJÄRJESTÖJEN TULEVAISUUS

Keskustelemme MIL:n ja MAKLI:n tulevaisuuden haasteista, mihin pitäisi voimavaroja suunnata ja mitkä asiat ovat tärkeitä jäsenistön ja toisaalta ehkä yhteiskunnankin kannalta? Tarvitaanko nykymuotoisia yhdistyksiä tulevaisuudessa vai jotakin muuta?

”MIL ja MAKLI ovat samojen haasteiden paineessa kuin kaikki yhdistykset. Vapaaehtoisia ei yhdistystoimintaan ole tarjolla, mutta projektikohtaiseen toimintaan on paremmat valmiudet. Alan järjestöjen pitäisi ottaa irti kaikki hyöty Suomessa mahdollisesti vuonna 2017 pidettävästä FIG-konferenssista. Sen järjestelyihin

”Kansainvälisestä toiminnasta voi hyötyä vain olemalla itse aktiivinen.”

MARKKU VILLIKKA

- Suunnittelukeskus 1981–86
- Oriveden kaavoitusinsinööri 1986–89
- Hollolan kaavoituspäällikkö 1989–98
- FIG:n 8. komission (Spatial Planning and Development) varapuheenjohtaja 1991–94
- FIG:n 8. komission puheenjohtaja 1995–98
- FIG:n johtaja 1999–2013
- CLGE:n pääsihteeri 1997–98
- Suomen Kaavoitusinsinöörien yhdistyksen sihteeri 1985–88 ja puheenjohtaja 1989–90
- MIL:n hallituksen jäsen 1988–94 ja puheenjohtaja 1995–98
- *Maankäyttö*-lehden päätoimittaja 1991–92 ja 1995–2000

MARKUN BLOGIT

- **maakirja.blogspot.fi**
kirjallisuusblogi: kirja-arvosteluja ja kirjallisuuden liittyviä aiheita
- **rajalinjalla.blogspot.fi**
kulttuuriblogi: taidenäyttelyt, ooppera ja klassinen musiikki, näytelmät
- **rajapyykit.blogspot.fi**
maanmittausblogi: maanmittaukseen laajasti liittyviä aiheita, kaavoitus ja maankäytön suunnittelu, kiinteistönmuodostus ja -kaupat, paikatiedot ja GIS, kartta- ja paikannustekniikka, maapolitiikka ja kunnallinen päätöksenteko, politiikka ja päätöksenteko, sosiaalinen media ja tiedonvälitys
- **blogsurveying.blogspot.fi**
blog on surveying: surveying, land use planning, tenure, land management, GIS, positioning and GNSS, valuation and real estate development

”Maanmittausalan järjestöillä on itseisarvonsa myös tulevaisuudessa.”

pitäisi sitouttaa mahdollisimman moni nuori maanmittari sekä vapaaehtoistoihin että itse konferenssiin. Working Week voi auttaa myös liittoja niiden rahapulassa. Valitettavasti liitot ovat nyt negatiivisessa kiertäessä, jossa pieneneviin jäsenmääriin vastataan laskemalla jäsenmaksuja ja siitä johtuen supistamalla toimintaa. Tästä ei hyvä seuraa vaan olisi löydettävä sellaisia palveluja, jotka jäsenet kokevat tärkeiksi. Arvostetuimmat palvelut ovat edelleen Maanmittauspäivät ja *Maankäyttö*. Samalla yhteiskunnallinen vaikuttaminen kuten lainsäädännön kehittäminen ja julkiseen keskusteluun osallistuminen ovat kadonneet lähes kokonaan.”

”Järjestötasolla maanmittareiden on ratkaistava se, miten järjestökenttää pitäisi kehittää. Vaihtoehtoja on kaksi: joko saada kaikki maanmittausalan toimijat koulutuksesta riippumatta yhden sateenvarjon alle tai verkottamalla muiden insinöörijärjestöjen kanssa, kuten on tapahtunut muissa Pohjoismaissa. Uskon, että yhdistystoiminnalla on ylä- ja alamäkensä ja että maanmittausalan järjestöillä on itseisarvonsa myös tulevaisuudessa.”

KULTTUURIHARRASTUS ON OSA ELÄMÄÄ

Markku Villikka tunnetaan laajasti kulttuuria harrastavana ja siitä kirjoittavana henkilönä. Hänen erityisen kiinnostuksensa kohteita ovat ooppera ja muu klassinen musiikki. Jo nuoresta hän on harrastanut kuvataiteita ja kirjallisuutta. Kuvataiteilijan ura oli nuoruudessa yksi vahva ammatillinen vaihtoehto, osallistuipa hän muutaman kerran Nuorten näyttelyyn, ennen kuin maanmittaus ja kaavoitus veivät miehen kokonaan.

Juuri tässä piilee haastattelijan mielestä Markun ihailtava voima. Kovissakin elämäntilanteissa hän kykenee tavoittamaan positiivisuuden ja hakemaan uusia muotoja lahjakkuutensa laajasta kirjosta.

”Nyt työkyvyttömyyseläkkeellä kulttuuriharrastuksille on taas enemmän aikaa, mutta vain ’kulttuurin kuluttajana’”, hän melkein naureskelee.

Mutta ei Markku ole malttanut kirjoittamista jättää. Hän on viime kuukausien aikana opetellut sosiaalista mediaa selvittääkseen, onko sillä annettavaa keski-ikäisille. Facebook ja Twitter eivät tarjonneet riittävää henkistä haastetta, joten hän on aloittanut myös bloggaamisen. Bloggeja syntyy niin oopperasta, taiteesta kuin maanmittauksesta ja siihen liittyvistä yhteiskunnallista aiheista. Kulttuurissa kuvataiteet ja ooppera ovat edelleen läheisimpiä, mutta hän toivoo voivansa käyttää enemmän aikaa lukemiseen. Täysin ei lukeminen rajoittunut pelkkään ammattikirjallisuuteen myöskään FIG:n aikana. Hän pyrki aina matkoillaan lukemaan kohdemaahan liittyvän kaunokirjallisen teoksen, jonka kautta avautui ikkuna sen maan henkiseen ilmapiiriin.

Villikka varoittaa kapea-alaisuudesta kaikkia ja kaikissa ammatteissa.